

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 4145

гр. София, 23.05.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в закрито заседание на 23.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

като разгледа дело номер **2667** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от ГПК, вр.чл.144 от АПК.

Образувано е по искане, обективизирано в молба от 27.04.2022 г., подадена от пълномощника жалбоподателя-адв.Л. Д. за изменение на решението, в частта му за разноските, като бъде присъден пълния размер на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Ответникът, по реда и в срока по чл.248, ал.2 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, депозира писмен отговор, с който оспорва основателността на искането.

Искането е допустимо.

Направено е от легитимирана страна и при спазване на 1-месечния срок от постановяването на необжалваемото решение. По делото в преклузивния срок-до приключване на устните, е приложен и списък на разноските по чл.80 от ГПК, вр.чл.144 АПК.

Разгледано по същество, искането е неоснователно, по следните съображения:

Съдът поддържа всички изложени в мотивите към решението съображения за размера на дължимите разноси, вкл. и тези, че при определяне на минималния размер на адвокатско възнаграждение е приложима нормата на чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г., относима към административните дела без определен материален интерес.

Допълнително съдът излага следното:

1.Практиката на АССГ по въпроса дали делата от вида на процесното са дела с материален интерес не е еднозначна. Настоящият съдебен състав е отстъпил от становището си, че се касае за дела с материален интерес. В тази връзка следва да бъде посочено следното:

а/ Няма легална дефиниция на термина „материален интерес” по смисъла на чл.8, ал.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

б/Изискването на чл.8, ал.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. обаче е материалният интерес да е „определен“. Моментът, към който следва да бъде определен е моментът на подаване на жалбата. В случая, като материален интерес не може да се разбира определеният със заповедта размер на обезщетение, тъй като потвърждаването му от съда обуславя неоснователност на жалбата и отрича правото за разноси на жалбоподателя /чл.143, ал.1 и ал.3 АПК/. Като материален интерес не може да се разбира, обратно на доводите на жалбоподателя, и разликата между определения в заповедта и определения от съда по-висок размер на обезщетение чрез изменение на заповедта за отчуждаване в тази ѝ част. Подобно виждане би довело до липса на предвидимост при определяне на възнаграждението към момента на подаването на жалбата. Към този момент не е безспорно какъв е размерът на равностойно парично обезщетение за отчуждавания имот, нито размерът на равностойно парично обезщетение се заявява с жалбата до съда, за да служи като база за определяне на материалния интерес, както и при преценката за основателност на жалбата.

2. Съдебното решение няма осъдително действие. Налице е и специфика на задължението-определеният със съдебното решение размер на обезщетение не води до неговата изискуемост спрямо Общината. То не подлежи на принудително изпълнение-арг. от чл.29, ал.6 ЗОС. Съгласно посочената норма, ако в 6-месечен срок от влизането в сила на заповедта по чл. 25, ал. 2 или на съдебното решение дължимото парично обезщетение не бъде преведено по сметка на собственика на имота, кметът на общината отменя заповедта за отчуждаването по искане на собственика.

С оглед на изложеното, искането е неоснователно и се отхвърля.

Мотивиран така и на основание чл.248, ал.3 от ГПК, Административен съд София град, II о., 23-ти състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането, обективизирано в молба от 27.04.2022 г., подадена от пълномощника жалбоподателя-адв.Л. Д. за изменение на решението, в частта му за разносните, като бъде присъден пълния размер на заплатеното адвокатско вознаграждение.

Определението е окончателно и не може да бъде обжалвано-чл.248, ал.3, изр.2-ро ГПК и чл.27, ал.6 ЗОС.

СЪДИЯ: